

EL MICALET GALÀCTIC

Pinotxo

Carlo Collodi

Adaptació de Mariló Àlvarez Sanchis

Dibuixos de Marc Bou

1

Un tronc que parla!

Hi havia una vegada un vellet hàbil però pobre de solemnitat anomenat Geppetto. Un dia, se li va ocórrer fabricar un titella de fusta que sabera ballar, practicar esgrima i fer acrobàcies. Amb ell, recorreria el món per guanyar-se un tros de pa i un got de vi a la taula. Així, encara que continuara sent pobre, almenys tindria menjar cada dia.

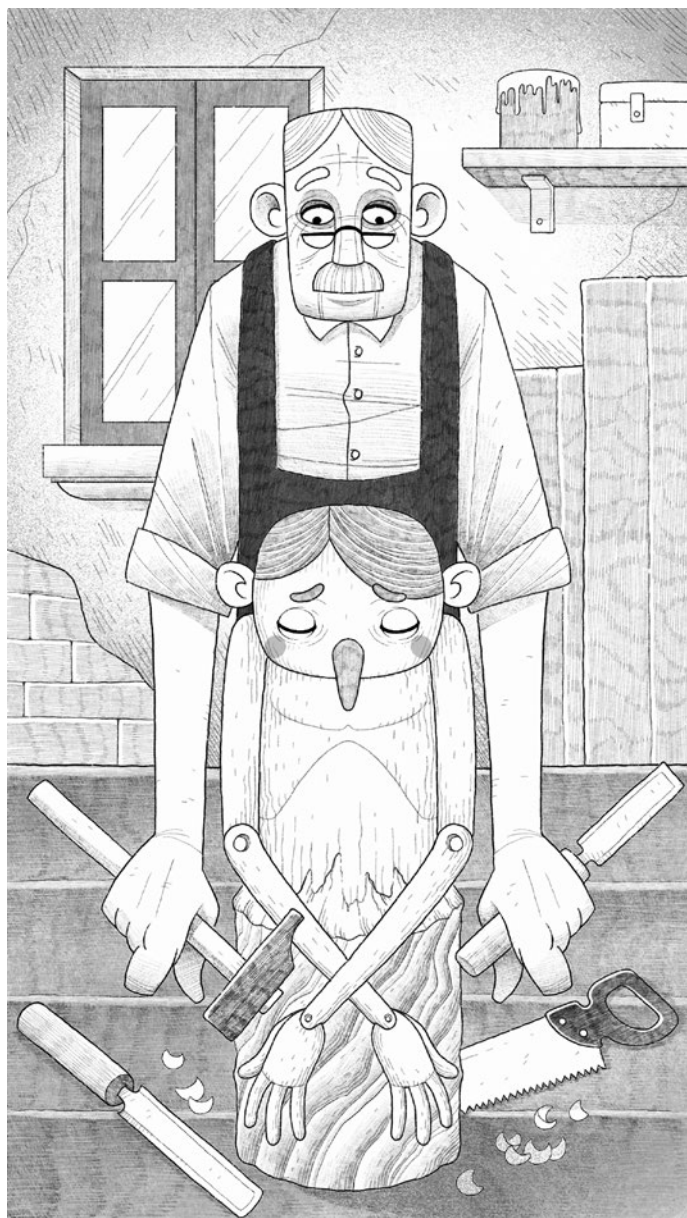
–Li diré Pinotxo –va decidir–. Eixe nom li portarà sort.

Pensat i fet: Geppetto va demanar un tronc al seu amic fuster i va començar a fabricar el titella. Primer, li va fer els cabells i el front. Després, els ulls. No imagineu quina sorpresa es va emportar el vellet en veure que aquella mirada seguia tots els seus moviments!

Geppetto va continuar treballant i va tallar a la fusta el nas i la boca de Pinotxo. Però, quan va tindre llavis, el xiquet va esclafir a riure i li va traure la llengua, burleta.

–Porta't bé! –li va demanar el vellet–. Encara no t'he acabat de fer i ja et burles de mi. Comencem malament!

Amb tot, Geppetto era un bon home i va seguir esculpint la barbeta, el coll, els muscles, la panxa, els braços i les cames de Pinotxo. Quan el va tindre acabat, el va baixar a terra.

El titella no sabia caminar: penseu que mai havia utilitzat les cames! Així que el vellet li va donar la mà i li va ensenyar a fer-ho. En uns minuts, Pinotxo ja corria per l'habitació. Tant es va emocionar amb les seues noves cames, que feia bots enormes i, en un dels bots, va acabar volant per la finestra.

En tocar el carrer, el xiquet va eixir disparat com una fletxa, rient i cridant. Geppetto es va posar a perseguir-lo, però el titella corria a tota virolla i no aconseguia atrapar-lo.

Per sort, en aquell moment passava per allí un policia que, en veure la persecució, va parar Pinotxo agarrant-lo pel braç.

—Anem cap a casa! —li va ordenar Geppetto—. Quan arribem, ja t'explicaré per què no has de fugir d'esta manera! T'hauria de fer vergonya!

En veure com l'home esbroncava el tite-lla, la gent que hi havia al carrer va començar a xiuxiuejar: «Este vell pareix una bona persona, però segur que a casa maltracta el xiquet». Espantat pel que deien els veïns i les veïnes, el policia va deixar Pinotxo en llibertat i va portar a la presó el pobre Geppetto. Davant d'esta injustícia, l'home no deixava de plorar:

—És culpa meua! No hauria de preocupar-me per un fill tan desagraït! M'ho hauria d'haver pensat millor abans de fer-lo!

Mentre portaven el seu pare al calabós, el titella va tornar tranquil·lament a casa. El que no sabia és que dins l'esperava una sorpresa.

—Cri-cri-cri —va dir una veueta fina i aguda.

—Qui parla? —va preguntar Pinotxo, espantat.

—Soc jo, Pep Trellat, el grill parlador.

–Què fas ací? Fora de ma casa!

–Me n'aniré quan t'haja dit el que he vingut a dir-te. És a dir, una gran veritat.

–I quina veritat és eixa?

–Els xiquets i xiquetes desobedients, que fugen de casa i no fan cas de les seues famílies, acaben lamentant sempre les seues males accions –va respondre Pep Trellat, amb molt de coneixement.

–Mira, grillet, si em quede, demà matí hauré d'anar a l'escola, i això no ho pense fer –va protestar el titella–. És molt avorrit.

–D'acord. Si no tens ganes d'anar a l'escola, aprén un ofici per a guanyar-te la vida –li va proposar el grill.

–Només m'agrada un ofici: menjar, beure, dormir i passar-m'ho bé.

–Ai! Pobre Pinotxo –es va lamentar Pep Trellat–. Quina pena em fas! No només eres

un titella, sinó que damunt tens el cap de fusta!

Ofés i enfadat per aquelles paraules, el xiquet va agafar un martell del taulell i li va pegar al grill, que va caure a terra desmaiats. En aquell moment, Pinotxo no ho sabia, però lamentaria moltes vegades les seues accions, tal com l'havia advertit sàviament Pep Trelat.

2

Pinotxo promet ser un bon xiquet

A poc a poc, es va anar fent fosc i Pinotxo va començar a tindre gana. Al principi, la seua fam era com un cuquet a la panxa però, a mesura que es feia de nit, el cuquet es convertia en una fam de llop. Desesperat, el titella va regirar tota la casa buscant menjar. Es conformaria amb un trosset de pa dur o amb un pinyol de cirera. Qualsevol cosa per a distraure la gana.

Però Geppetto era molt pobre, i el xiquet no va trobar res de res.

—Pep Trellat tenia raó: si el pare estiguera ací, jo no passaria gana. I, si m'haguera portat millor, ell no estaria a la presó.

Ara era tard per a lamentar-se. No podia fer res per compensar les seues males accions i, a més, tenia problemes més urgents, perquè continuava morint-se de gana. Així que va decidir provar sort al carrer. Demanaria almoina als veïns i a les veïnes i, potser, algú li donaria menjar per llàstima o per compassió.

En eixir fora, va veure que feia una nit freda d'hivern. No hi havia ni una ànima als carrers, ningú a qui pidolar un rosegó o una poma que ficar-se a la boca. Famolenc com estava, es va acostar a una casa i va tocar al timbre amb força.

–Qui va? Què vols a estes hores de la nit?
–va cridar el propietari, que es va plantar al
balcó amb cara de pocs amics.

–Una miqueta de pa, per caritat –va su-
plicar Pinotxo.

–Ara te'n donaré. Acosta't a la finestra i
espera't.

L'home es pensava que el titella li feia
una broma. Estava convençut que es tracta-
va d'un d'aquells xiquets avorrits que, per a
jugar, picaven a la porta i arrancaven a córrer.
Així que, en lloc de llançar-li un tros de pa,
va omplir d'aigua una safà i la va abocar sen-
cera per la finestra. «Plof!» El pobre xiquet va
acabar banyat com una sopa!

Plorant i xopat de cap a peus, Pinotxo va
girar cua i va tornar a casa corrents.

–Em moriré de fam! I tot per no haver fet
cas del pare! –es queixava.

Si almenys haguera escoltat a Pep Trellat... Però no ho havia fet, i ara estava sol i tenia fred i gana. Cansat després de totes les aventures del dia, va agafar una cadira i la va col·locar al costat del braser per eixugar-se. Va posar els peus damunt de l'estufa i, sense adonar-se'n, es va quedar adormit.

No es va despertar fins l'endemà al matí, quan Geppetto, alliberat del calabós, va tornar a casa.

—Pare! —el titella va intentar acostar-se per abraçar-lo, però va caure de la cadira.

En eixe moment, va notar que no podia posar-se dret. Es va mirar les cames i va veure que s'havia quedat sense peus: se li havien cremat durant la nit, amb el foc del braser! Pinotxo va esclatar en plors, suplicant-li a son pare que li fabricara uns peus nous.

—Per a què? Per a què pugues tornar a fu-

gir de casa quan t'abellisca? D'això res! Haver-ho pensat millor abans de posar-te a fer malifetes.

–Pare, si em fas uns peus nous, et promet que em portaré bé i seré bo.

–Quan voleu alguna cosa, tots els xiquets i les xiquetes prometeu el mateix.

–Jo no soc com els altres! No dic mentides! A partir de demà, aniré a l'escola tots els dies i estudiaré molt per a ser un xiquet de profit –jurava Pinotxo.

Geppetto, encara que tenia mal caràcter, era molt bona persona. Per això, es va compadir del titella i, després d'omplir-li la cara de besos, va agafar les ferramentes de fuster i li va fabricar un parell de peus nous. En acabar, li'ls va apegar amb cola blanca a les cames.

–Pare, per anar a l'escola, encara em falta una cosa molt important: els llibres!

–Tens tota la raó, fill meu, però no tinc diners per a comprar-te'n.

El xiquet es va entristir en sentir-ho, però no va protestar.

En eixe moment, Geppetto es va posar la jaqueta i va eixir de casa. Va tornar una estona després, sense l'abric però amb un llibre nou de trinca a la mà.

–I la teua jaqueta, pare?

–L'he venuda.

–Per què? –va insistir el titella.

–Perquè em donava calor –va mentir el vell.

Aleshores, Pinotxo va entendre com havia aconseguit son pare els diners per al llibre de text, i se li va llançar al coll per a cobrir-lo de besos.